

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **N. V. L.**, narozeného, státní příslušnost, bytem v, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j.: OAM-493/ZA-ZA14-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-493/ZA-ZA14-HA08-2014, bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 odst. 1 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Obsah žaloby

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, kdy byl na svých právech zkrácen tím, že jeho žádost byla žalovaným posouzena jako opakovaná žádost o udělení

mezinárodní ochrany, u které žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, v důsledku čehož shledal tuto žádost nepřipustnou.

Žalobce namítá, že v jeho případě nedošlo k naplnění podmínek uvedených v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, a tudíž jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla být shledána nepřipustnou.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že „*po zhodnocení důvodů předkládaných jmenovaným při jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejím porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že dotyčný v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody, tedy legalizaci pobytu na území ČR tak, aby mohl zůstat se svou družkou a jejím dítětem. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žadatelem, a sice údajnému dluhu ve vlasti, kvůli němuž se obává návratu do, a na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je správní orgán nucen konstatovat, že tato byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.

Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, z ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, jež by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; 2) musí se jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

Žalobce namítá, že jím uváděná nová skutečnost ohledně jeho dluhu v zemi původu, kvůli kterému se nyní obává návratu do, byla skutečností, která sice objektivně existovala v době, kdy probíhalo řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nicméně takové intenzity, ze které žalobce pocítuje obavy z návratu do vlasti, nabyla tato skutečnost až po projednání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany před správním orgánem. Tato skutečnost nemůže být brána jako skutečnost, kterou byl povinen žalobce uvést již v rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nebyla v té době takové intenzity, že by ji žalobce musel brát jako důvod znemožňující mu návrat do, Žalovaný však k této nové skutečnosti neučinil žádná bližší zjištění, a to zejména ve vztahu k důvodům, pro které nebyla tato skutečnost žalobcem uváděna již v rámci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a bez dalšího pouze s odkazem na její objektivní existenci konstatoval, že tato nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany pouze z důvodu vlastního zavinění žalobce. Takové konstatování bez konkrétních zjištění, vztahujících se k této nově uváděné skutečnosti, však je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů.

Žalobce má za to, že v jeho případě došlo ke kumulativnímu splnění obou podmínek uvedených v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu tak, aby jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla meritorně projednána, a tedy nebyly dány důvody pro to, aby tato jeho žádost byla shledána nepřipustnou.

Vzhledem k uvedenému navrhoval, aby soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015 zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Dále žádal, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalovaný v průběhu správního řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovného hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V této souvislosti odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem v pořadí již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, stejně jako v případě jeho žádosti první, je snaha legalizovat si v České republice svůj pobyt, aby zde mohl nadále pobývat se svou přítelkyní a jejím synem, kterého jí pomáhá vychovávat. Ve vlastnoručně psaném prohlášení, které je nedílnou součástí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak žalobce zopakoval, že o azyl žádá z důvodu, že chce zůstat v České republice, aby mohl vychovávat syna přítelkyně, a že doufá, že azyl dostane, aby o toto dítě mohl pečovat a doprovázet ho do školky. V případě návratu do se pak obává, že nebude mít práci a nebude mít kde bydlet. Správní orgán připomenul, že žalobce v současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že jiné důvody k podání současné žádosti nemá. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl se žalobcem veden dne 3. 12. 2014, pak žalobce zopakoval shora uvedené důvody k podání žádosti, uvedl, že podal rovněž žádost o povolení pobytu, ale vzhledem k tomu, že si není jistý, jestli mu pobyt bude povolen a nechce tu zůstat načerno, rozhodl se podat i žádost o udělení mezinárodní ochrany. Až teprve na dotaz správního orgánu, zda by mu kromě uváděných finančních důvodů v zemi původu hrozilo i jiné nebezpečí, žalobce v pohovoru uvedl, že ve má velký dluh ještě z doby jeho podnikání v zemi původu před jeho odjezdem z vlasti, kterou opustil v únoru 2005, věřitel ho neustále upomíná o jeho zaplacení a on se vzhledem k tomu, že peníze na splacení dluhu nemá, obává do vlasti vrátit, následně též dodal, že se domnívá, že z tohoto důvodu je ohrožen i jeho život. Za důvod, proč tuto skutečnost neuvedl již ve své předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 3. 2013, která byla rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-72/ZA-ZA06-ZA04-2013 ze dne 22. 3. 2013 zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu jako zjevně nedůvodná, žalobce v pohovoru nyní označil to, že se ho na problém s možnými dluhy tehdy správní orgán neptal. Správní orgán tak musí zcela odmítnout snahu v žalobě prezentovat tvrzenou existenci dluhu jednak za prvé jako novou skutečnost, která sice objektivně existovala již dříve, ale teprve až po rozhodnutí o první žádosti o udělení

mezinárodní ochrany nabyla údajně takové intenzity, která žalobci znemožňuje návrat do, a za druhé jako skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán považuje současnou žádost jmenovaného za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt na území ČR. Tvzení žalobce, že v jeho případě došlo ke kumulativnímu splnění obou podmínek uvedených v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, správní orgán považuje s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to proto, že v tomto případě nebyla splněna ani jedna z uvedených podmínek, za přinejmenším odvážné. Správní orgán podotýká, že povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl, a že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro kterého o azyl žádá. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5Azs 24/2003-42, uvedl, že *„správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá“*. Proto, pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.

Žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zásadně totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o nijak blíže nekonkretizované tvrzení ohledně možných problémů se svým věřitelem v zemi původu v případě svého návratu. Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodnutí ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.

Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud zjistil, že v daném případě se jedná již o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když první žádost byla podána 4. 3. 2013 a bylo o ní rozhodnuto 22. 3. 2013 žalovaným tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Pokud jde o první žádost, žalobce ji podal z důvodu legalizace pobytu, a to proto, že chce žít se svou přítelkyní a jejím dítětem, o které se jí pomáhá starat.

Pokud jde o druhou žádost, ta byla podána 30. 9. 2014, v ní žalobce zopakoval stejné skutečnosti, jako ve své žádosti první a u pohovoru dne 3. 12. 2014 pak žalobce na dotaz správního orgánu, zda kromě finančních problémů a problémů se zázemím, by mu ve něco hrozilo, uvedl, že má také obavy, že když by se vrátili s družkou do, nemohli by získat práci, a když nemají ve práci, nemají tam žádnou podporu. Sdělil, že předtím než přijel do ČR, tak si ve pořídil půjčky, teď nemá peníze na to, aby je vrátil. Na dotaz, zda problémy s dluhy uvedl i u své předchozí žádosti o azyl, sdělil, že v předchozím pohovoru mu nekladli otázky ohledně problémů s dluhy, takže se o tom nezmínil. Na další dotaz, komu ve vlasti dluží, uvedl, že půjčku si vyřídil u soukromých osob s vysokým úrokem. Protože se nevrátil po tolika letech a nemá z čeho půjčku zaplatit, tak by byl v ohrožení jeho život. Hodně se bojí. Když si ve půjčoval, bylo to kvůli obchodování, kvůli obchodní činnosti si musel půjčit peníze, ale bohužel se mu nedařilo a musel odjet do ČR. Na dotaz, zda před svým odjezdem do ČR měl nějaké konkrétní problémy kvůli půjčce, uvedl, že půjčku zatím stále nesplatil a úrok je vysoký. Od svého odjezdu do ČR je stále v kontaktu s věřitelem a on mu připomíná, že je povinen půjčku zaplatit i s úrokem. Na dotaz, jakým způsobem jsou spolu v kontaktu, uvedl, že veškerá komunikace byla přes jeho kamaráda. Dozvěděl se od něho, že věřitel pořád připomíná tu povinnost půjčku splatit. Na dotaz, zda kamarád žije ve, odpověděl, že žije ve Na další dotaz, kdy se dozvěděl, že mu to věřitel připomíná, odpověděl, že před 5 měsíci zavolal kamaráda ve a on mu to sdělil. Na dotaz, zda před pěti měsíci měl nějaký kontakt s věřitelem, uvedl, že přímou komunikaci s ním neměl, ale komunikoval vše přes svého kamaráda. Tímto způsobem je s ním v kontaktu průběžně od doby, co z odjel.

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Podle § 11a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
- b) svědčí o tom, že cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Je tedy nasnadě, že aby opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná, musí být splněny kumulativně obě podmínky, tj. podmínka uvedená v § 11a odst. 1 písm. a) a současně i podmínka uvedená v ust. § 12 nebo § 14a zákona č. 325/1999 Sb.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V daném případě z připojeného správního spisu nebyly zjištěny žádné skutečnosti na straně žalobce, které by naplňovaly ust. § 11a odst. 1 písm. a) nebo b).

Zcela jednoznačně bylo prokázáno, že žalobce nebyl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, ani zde není ta situace, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

Proti první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce uváděl pouze jako důvod legalizaci pobytu v České republice za účelem společného soužití se svojí družkou a jejím synem, uvedl v pohovoru při druhé žádosti na dotaz správního orgánu, že má ve velký dluh, ke kterému je nutno připočítat i velké úroky u soukromé osoby, tedy věřitele, který po něm vyžaduje splacení dluhu, přičemž žalobce žádné finanční prostředky nemá. Tento dluh je ještě z doby, než žalobce vycestoval do České republiky a naposledy mu splacení dluhu před 5 měsíci připomínal po telefonu jeho kamarád z, který je s věřitelem v kontaktu s tím, že žalobce osobně s věřitelem žádným způsobem nekomunikoval.

Soud zde uvádí, že pokud by důvodem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snad i skutečnost, že žalobce má ve Vietnamu dluh z doby, kdy tam žil, tedy před svým příchodem na území ČR, zajisté by tuto skutečnost uvedl už při první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce tuto skutečnost neuvedl ani ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl ji až následně v pohovoru konaném dne 3. 12. 2014.

Toto tvrzení žalobce se jeví soudu naprosto účelové a nebylo žádnou chybou správního orgánu, ale pouze samotného žalobce, že pokud by snad důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR byla shora uvedená skutečnost, měl ji uvést. Nic mu nebránilo v tom, aby toto uvedl v první žádosti a v prvním pohovoru o udělení mezinárodní ochrany, zvláště když údajný dluh musí být nejméně z roku 2005, když v průběhu tohoto roku již žalobce přijel na území ČR za účelem podnikání. Tzn., že v době provádění pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z 3. 12. 2014, se jednalo o záležitost starou již 10 let, přičemž žalobce o této skutečnosti vůbec nehovořil a navíc, to, co k uvedenému dluhu ve uvedl, že je naprosto nelogické, tedy aby za celých 10 let věritel žádným způsobem žalobce přímo sám nekontaktoval o splacení dluhu. Skutečnosti, které ohledně tohoto žalobce uvádí, jsou velmi nekonkrétní a právě z tohoto důvodu se celé tvrzení žalobce soudu jeví jako naprosto účelové, uvedené až poté, kdy první žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta.

Soud uvádí, že celou věc posoudil žalovaný správně, tedy tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., a proto bylo na místě, že správní orgán řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 odst. 1 písm. i) zastavil.

Soud tedy uzavírá, že žalobu žalobce posoudil jako nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodoval dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně